

Sygn. akt VI U 226/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Marta Pachulska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy K. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)w W.

z udziałem zainteresowanego (...) w O.

o zasiłek chorobowy, jednorazowe odszkodowanie

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 226/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia(...)r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił K. K. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, któremu ta miała ulec w dniu 2 sierpnia 2014 r. Organ rentowy uznał, że zdarzenie, któremu uległa K. K. (1) w dniu 2 sierpnia 2014 r. nie wyczerpywało znamion definicji wypadku przy pracy zgodnie z art. 3 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Przy przedmiotowym zdarzeniu brak było bowiem nagłej przyczyny zewnętrznej. Organ rentowy wskazał, że płatnik składek w protokole wypadkowym z dnia 13 listopada 2014 r. nie określił żadnych szczególnych okoliczności, które wskazywałyby na zaistnienie zewnętrznej przyczyny w rozumieniu wskazywanej ustawy.

decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia(...)r. znak (...), akta ZUS – (...).

Odwołanie od tej decyzji w dniu 20 maja 2015 r. złożyła K. K. (1). Wniosła o uchylenie i zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby zdarzenie z dnia 2 sierpnia 2014 r. uznano za wypadek przy pracy, tym samym wniosła o przyznanie jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Wniosła ponadto o zasądzenie na swoją rzecz od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych. W jej ocenie uraz jakiego doznała w wyniku zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2014 r. wynikał z przyczyny zewnętrznej, a zatem zdarzenie to uznać należy za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy wypadkowej.

odwołanie, k. 1-1v. akt VI U 267/15.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu ponownie wskazał, że na podstawie przedłożonej dokumentacji ustalono, że przedmiotowe zdarzenie z dnia 2 sierpnia

2014 r. nie wyczerpuje definicji wypadku przy pracy, albowiem uraz którego doznała skarżąca nie wynikał z nagłej przyczyny zewnętrznej. K. K. (1) wykonywała zwykle obowiązki służbowe, natomiast płatnik składek nie określił żadnych szczególnych okoliczności, które wskazywałyby na zaistnienie takiej przyczyny. Podkreślił, że normy przy przenoszeniu ciężarów z wymuszoną pozycją ciała przez kobiety nie zostały w niniejszym przypadku przekroczone.

odpowiedź na odwołanie, k. 2-2v. akt VI U 267/15.

Decyzją z dnia (...)r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił K. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od 4 września 2014 r. do 30 stycznia 2015 r. na podstawie art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym i z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz przyznał jej prawo do zasiłku chorobowego za wskazany okres na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. U podstaw tej decyzji leżały te same okoliczności jak w przypadku decyzji odmawiającej K. K. (1) jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...), akta ZUS – (...).

Odwołanie od tej decyzji w dniu 10 kwietnia 2015 r. złożyła K. K. (1), wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy od 4 września 2014 r. do 30 stycznia 2015 r. Wskazała, że decyzja organu rentowego jest chybiona i niesprawiedliwa. Wskazała, że w dniu 2 sierpnia 2014 r. podczas wykonywania pracy wykonała ruch, który spowodował kontuzję, przez którą przez pół roku nie była w stanie normalnie funkcjonować.

odwołanie, k. 1 akt.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania. Po przytoczeniu ustalonych przez siebie okoliczności faktycznych wskazał, że przyczyną zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2014 r., w wyniku którego skarżąca doznała kontuzji, nie była nagła przyczyna zewnętrzna, co powoduje, że nie można uznać go za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy wypadkowej. Skarżąca doznała bowiem urazu w toku wykonywania zwykłych czynności należących do zakresu jej pracy.

odpowiedź na odwołanie, k. 3-3v akt.

Zainteresowany (...) w O. nie zajął stanowiska w sprawie.

Zarządzeniem z dnia 11 czerwca 2015 r. sprawy z obu wskazanych odwołań K. K. (1) zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

zarządzenie, k. 5 akt tutejszego Sądu o sygn. VI U 267/15.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. (1) była zatrudniona przez firmę (...) w O.. W dniu 2 sierpnia 2014 r. świadczyła na rzecz pracodawcy pracę w (...)przy ul. (...) w J.. Ok. godz. 15.30 zdejmowała z wózka karton z jajkami o wadze ok. 5 kg, mając zgięte kolana. Prostując się, strzyknęło jej w prawym kolanie, co spowodowało, że poczuła kłujący ból. Nie przerwała jednak pracy, kontynuując ją do czasu normalnego zakończenia dnia pracy, tj. do godz. 16. Ponieważ ból nie przechodził, zdecydowała się udać do szpitala. Okazało się, że K. K. (1) doznała urazu łąkotki. W dniu 24 października 2014 r. przeszła artroskopię. W okresie od 4 września 2014 r. do 30 stycznia 2015 r. była niezdolna do pracy.

bezsporne

Zdarzenie z dnia 2 sierpnia 2014 r., w wyniku którego K. K. (1) doznała urazu łąkotki, nie było wywołane przyczyną zewnętrzną, lecz przyczyną samoistną wewnętrzną, tkwiącą w organizmie poszkodowanej. W wyniku przedmiotowego

zdarzenia K. K. (1) doznała skręcenia stanu kolanowego, co spowodowało uszkodzenie zwyrodniałej lub wcześniej naderwanej łąkotki przyśrodkowej. W wyniku urazu K. K. (1) nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu.

dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., k. 45-48.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych wskazać należy, że duża część okoliczności sprawy nie była pomiędzy stronami postępowania sporna. W szczególności nie budziły wątpliwości żadnej ze stron, w jaki sposób K. K. (1) doznała urazu w dniu 2 sierpnia 2014 r., jak również jakie były skutki w zdrowiu poszkodowanej w wyniku tego zdarzenia. Nie wywoływała również sporu okoliczność, że skarżąca doznała urazu w związku z wykonywaną przez nią pracą. Sporną kwestią było to, czy uraz jakiego doznała K. K. (1) przy wykonywaniu pracy w dniu 2 sierpnia 2014 r. powstał wyniku nagłej przyczyny zewnętrznej w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym i z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

W tym celu Sąd dopuścił dowody z dwóch opinii biegłych z zakresu ortopedii. Sąd pominął przy tym opinię biegłego lekarza K. K. (2), albowiem opinia ta jest w ocenie Sądu nieprzekonująca i niejednoznaczna w swych wnioskach. Biegły przykładowo wskazuje, że zdarzenie z dnia 2 sierpnia 2014 r. mogło spowodować urazowe uszkodzenie rogu przedniego łąkotki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego. Rację ma również organ rentowy, gdy wskazuje, że niniejsza sprawa dotyczy wyłącznie zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2014 r. Bezpodstawnie i wbrew poleceniu Sądu biegły ustalił zaś procentowy uszczerbek na zdrowiu skarżącej, biorąc za podstawę uraz z dnia 2 sierpnia 2014 r., jak również uraz K. K. (1) z dnia 12 czerwca 2015 r., co pozostaje poza kognicją Sądu w przedmiotowej sprawie.

Za wiarygodną i przydatną do ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd uznał opinię sporządzoną przez biegłego lekarza R. K.. Biegły wyraźnie wskazał, że skręt kolana podczas zdejmowania kartonu z jajkami z wózka jest mechanizmem niskoenergetycznym, który nie może zerwać zdrowej, mocnej łąkotki przyśrodkowej. W ocenie biegłego, którą to ocenę Sąd podziela z powodów przytoczonych wyżej, niewielki uraz, jakiego doznała skarżąca w dniu 2 sierpnia 2014 r. spowodował zatem zerwanie łąkotki o obniżonej wytrzymałości lub wcześniej częściowo uszkodzonej. Z tych względów uznać należy, że uraz K. K. (1) nie został wywołany przez nagłą przyczynę zewnętrzną w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, ale został spowodowany przyczyną samoistną, tkwiącą w organizmie odwołującej. W ocenie Sądu opinia ta jest jasna, logiczna, poprzedzona została badaniem skarżącej, a co najważniejsze jest kategorierna w swych wnioskach. Z tych względów zasługuje na nadanie jej przymiotu wiarygodności i pozwala na ustalenie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd dał także wiarę wszystkim dokumentom znajdującym się w aktach sprawy, jak również dokumentom przedłożonym przez organ rentowy, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, jak również nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Okoliczności, których miały one dowodzić, nie były jednak sporne pomiędzy stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej „ustawa wypadkowa”) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Warunkiem uzyskania tego odszkodowania jest zatem w pierwszej kolejności ustalenie, że ubezpieczony doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy lub też w wyniku choroby zawodowej.

Odwołująca podawała, że doznany uraz traktować należy jako wypadek przy pracy. Z jej oceną nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Jak już wyżej wspomiano, nie ma wątpliwości, że uraz, którego doznała K. K. (1) w dniu 2 sierpnia 2014 r. powstał podczas świadczenia przez nią pracy. Powstał on podczas prostowania przez nią kolan, gdy wykladała towar z wózka.

Aby dane zdarzenie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy, musi być ono wywołane nagłą przyczyną zewnętrzną. W orzecnictwie ugruntowany jest pogląd, że co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I PK 162/14, Lex nr 1678949, zob. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt III UK 32/14, Lex 1628875, czy też z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II UK 181/11, Lex nr 1216850).

W niniejszej sprawie, żadna taka nadzwyczajna okoliczność nie wystąpiła, w szczególności okoliczności takiej nie wskazywała odwołująca. Wiązała ona zaistnienie wypadku przy pracy z samym jedynie faktem, że uraz, którego doznała, nastąpił podczas wykonywania przez nią pracy. Takie rozumienie wypadku przy pracy pozostaje w sprzeczności z ustawową definicją tego pojęcia zawartą w art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, która wymaga zaistnienia przyczyny zewnętrznej. Tymczasem uraz, którego doznała odwołująca powstał z przyczyny samoistnej tkwiącej w jej organizmie. Powstał on przy wykonywaniu zwykłych czynności, które odwołująca świadczy w pracy, tj. przy przenoszeniu towaru z miejsca na miejsce. Dodatkowo przenoszony przez nią towar nie był ciężki i mieścił się w granicach normy, mowa bowiem o pięciokilogramowym kartonie jajek. Warto też zwrócić uwagę na stanowcze wskazanie biegłego R. K., który stwierdził, że okoliczności zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2014 r. wykluczają możliwość zerwania zdrowej łąkotki.

Z tych wszystkich przyczyn nie można uznać, aby uraz, którego doznała K. K. (1) podczas wykonywania przez nią pracy w dniu 2 sierpnia 2014 r., powstał z przyczyny zewnętrznej w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Tym samym zdarzenie to nie może być zakwalifikowane jako wypadek przy pracy.

Już z tych tylko względów odwołanie K. K. (1) od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy nie zasługiwało na uwzględnienie. Dodatkowo jednak nie spełniła ona pozostałych przesłanek, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej. Jak stwierdził biegły R. K., odwołująca nie doznała w wyniku przedmiotowego zdarzenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dodatkowo jej niezdolność do pracy trwała do 30 stycznia 2015 r., a zatem nie można mówić, aby doznała ona długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 11 ust. 3 ustawy wypadkowej.

Z tych samych względów nie zasługiwało również na uwzględnienie odwołanie K. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W., którą to decyzją organ rentowy odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od 4 września 2014 r. do 30 stycznia 2015 r. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy przysługuje ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy. Jak zaś wyżej wskazano, zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2014 r. nie można kwalifikować jako wypadek przy pracy.

Z tych wszystkich względów oba odwołania K. K. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie, dlatego należało je oddalić na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzeczono w sentencji wyroku.